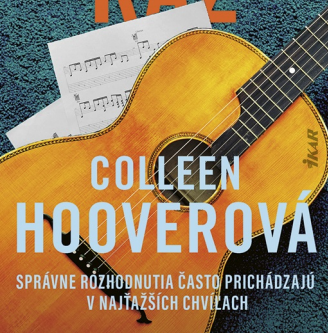

MOŽNO RAZ

COLLEEN
HOOVEROVÁ

SPRÁVNE ROZHODNUTIA ČASTO PRICHÁDZAJÚ
V NAJŤAŽŠÍCH CHVÍLACH

**COLLEEN
HOOVEROVÁ**

**MOŽNO
RAZ**

Preložila Andrea Vargovčíková

Colleen Hoover
MAYBE SOMEDAY

Copyright © 2014 by Colleen Hoover
COLLEEN HOOVER® Registered in U.S. Patent and Trademark Office
Translation © 2026 by Andrea Vargovčíková
Cover design by Laywan Kwan
Cover photographs © Plainpicture/Frank Muckenheim and Shutterstock
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0616-4

Venujem Carol Keith McWilliamsovej.

PROLÓG

SYDNEY

Práve som vrazila do zubov dievčaťu. A nie hocijakému, ale svojej najlepšej kamarátke. Svojej spolubývajúcej.

I keď asi pred piatimi minútami som ju nazvala svojou bývalou spolubývajúcou.

Pustila sa jej krv z nosa a ja som nakrátko oľutovala, že som ju udrela. Potom som si však spomenula, aká je to klamárka, zradkyňa a flandra, a najradšej by som jej vrazila znova. Aj by som to urobila, nebyť Huntera, ktorý sa postavil medzi nás.

A tak som namiesto nej vrazila jemu. Žiaľ, ani to nepocítil. Zato moja ruka to pocítila až priveľmi.

Udrieť niekoho bolí oveľa viac, než som si myslela. Niežeby som si často predstavovala, aké by to bolo, niekoho udrieť. A predsa ma opäť svrbí ruka, keď hľadím na telefón a správu od Ridgea, ďalšieho človeka, s ktorým by som si rada vybavila účty. Isteže, s mojou súčasnou nepríjemnou situáciou nemal nič spoločné, no mohol ma varovať. Preto by som najradšej zavesila aj jemu.

Ridge: Si v pohode? Nechceš prísť ku mne, kým prestane pršať?

Jasné, že k nemu nechcem ísť. Päť ma už aj tak dosť bolí, a keby som šla do Ridgeovho bytu a zavesila jednu aj jemu, bolela by ma ešte viac.

Otočím sa a zadívam sa na jeho balkón. Opiera sa o posuvné sklenené dvere, v ruke drží telefón a pozoruje ma. Je takmer tma, no lampy na dvore mu osvetľujú tvár. Stretnú sa nám pohľady. Nežne, ľútostivo sa usmeje a ja už zrazu ani neviem, prečo sa naňho hnevám. Rukou si prehrabne vlasy, ktoré mu voľne padajú do čela, a obavy v jeho tvári sú zreteľnejšie. Alebo je to možno ľútosť. To by som mu aj radila.

Neodpíšem mu, iba mu ukážem zdvihnutý prostredník. Pokrúti hlavou a pokrčí plecami, akoby vrael: „Aspoň som to skúsil.“ Vráti sa do bytu a zavrie dvere.

Strčím si telefón späť do vrečka, nech nezmokne, a rozhliadnem sa po dvore bytového komplexu, kde bývam už dva mesiace. Keď sme sa sem nasťahovali, horúce texaské leto pohlcovalo posledné stopy jari, no tento dvor akoby stále žil. Chodníky vedúce k jednotlivým schodiskám a k fontáne uprostred lemovali kríky výrazných modrých a fialovými hortenzií.

Leto vrcholilo a voda vo fontáne už dávno vyschla. Hortenzie sú iba smutnou, bezútešnou pripomienkou vzrušenia, ktoré sa ma zmocnilo, keď sme sa sem s Tori nasťahovali. Dvor, ktorý podľa horúčavám, predstavuje desivú paralelu s mojimi terajšími pocitmi. Aj ja sa cítim porazená a smutná.

Sedím na okraji prázdnej betónovej fontány, lakťami sa opieram o dva kufre, v ktorých mám väčšinu svojich vecí, a čakám na taxík. Netuším, kam ma zavezie, no viem, že radšej budem hocikde inde než tu. Číže zo mňa bude bezdomovkyňa.

Mohla by som zavolať rodičom, no iba čo by som ich vyzbrojila muníciou, aby ma mohli ostreľovať vetami typu *my sme ti to hovorili*.

Hovorili sme ti, aby si sa nestahovala tak ďaleko, Sydney.

Hovorili sme ti, aby si to s tým chlapcom nebrala tak vážne.

Hovorili sme ti, že keby si si vybrala právo a nie hudbu, zaplatili by sme ti to.

Hovorili sme ti, aby si mala palec vonku a nie vnútri, keď zatláčaš päť.

Fajn, možno ma nenaučili správnu techniku úderov, no ak majú mať stále pravdu, mali ma to naučiť.

Zovriem päť, uvoľním ju a zasa zatnem. Ruka ma napodiv bolí a určite by som si na ňu mala dať ľad. Chudáci chlapi. Biť sa je naprd.

Viete, čo je ešte naprd? Dážď. Vždy leje v tom najnevhodnejšom čase, ako práve teraz, keď som bezdomovkyňa.

Konečne je tu taxík. Vstanem, schytím kufre a ťahám ich za sebou k nemu. Taxikár medzitým vystúpi a otvorí batožinový priestor auta. Než mu podám prvý kufor, stisne mi srdce, pretože si zrazu uvedomím, že nemám kabelku.

Došľaka!

Rozhliadnem sa okolo seba a zadívam sa na miesto, kde som sedela na kufroch. Potom si ohmatám telo, akoby sa mi kabelka mala zázračne zhmotniť na pleci. Ibaže presne viem, kde je. Stiahla som si ju z pleca a hodila na zem tesne predtým, ako som udurela Tori do jej predraženého nosa à la Cameron Diazová.

Vzdychnem si a zasmejem sa. Ako inak, kabelka zostala v byte. Môj prvý deň bez domova by bol príliš jednoduchý, keby som ju mala so sebou.

„Prepáčte,“ poviem taxikárovi, ktorý práve nakladá druhý kufor do auta. „Rozmyslela som si to. Momentálne taxík nepotrebujem.“

Necelý kilometer odtiaľto je hotel. Ak nazbieram odvahu a vrátim sa po kabelku, zídem tam pešo a ubytujem sa, kým neprídem na to, čo urobím. Viac zmoknúť už aj tak nemôžem.

Taxikár vyberie kufre, položí ich na obrubník a vráti sa do auta bez toho, aby mi pozrel do očí. Nasadne a odíde, akoby sa mu vlastne uľavilo.

Vyzerám až tak úboho?

Vezmem si kufre a vrátim sa k miestu, kde som sedela, keď mi docvaklo, že nemám kabelku. Pozriem sa nahor na okná svojho bytu a premýšľam, čo by sa stalo, keby som sa po ňu vrátila. Pri odchode som tam nechala menší neporiadok. Asi radšej budem bezdomovkyňou v daždi, než by som sa vrátila.

Znova si sadnem na kufre a zamyslím sa. Mohla by som napríklad niekomu zaplatiť, aby tam šiel namiesto mňa. Ale komu? Nikto tu nie je a kto mi zaručí, že Hunter alebo Tori by tej osobe moju kabelku vôbec dali?

Je to naozaj na nervy. Nakoniec asi budem musieť zavolať jednej zo svojich kamarátok, no momentálne sa priveľmi hanbím niekomu povedať, aká som bola v posledných dvoch rokoch bezradná. Načisto ma to zaskočilo.

Už teraz mi prekáža, že mám dvadsaťdva rokov a tento vek musím znášať ešte tristošesťdesiatštyri dní.

Je to také hrozné, že... *Vážne plačem?*

No super! Teraz ešte aj plačem. Stala sa zo mňa uplakaná bitkárka a bezdomovkyňa bez kabelky. A hoci si to nechcem priznať, asi mám aj zlomené srdce.

Áno. Už neskrývane vzlykám. Presne takto sa určite cíti niekto so zlomeným srdcom.

„Prší. Tak si švihni.“

Zdvihnem zrak. Nado mnou stojí nejaké dievča. Drží dáždnik a znepokojene sa na mňa pozerá. Popritom prešľapuje z nohy na nohu a čaká, až zareagujem. „Premoknem do nitky. Tak vstávaj.“

Nalieha na mňa, akoby mi robila láskavosť a ja som bola obyčajná nevďačnica. Zdvihnem obočie a pozriem na ňu, pričom si rukou zakryjem oči pred dažďom. Neviem, prečo sa sťažuje, že mokne, keď nie je ani poriadne oblečená. Nemá na sebe takmer nič. Z trička jej chýba takmer celá spodná polovica. Uvedomím si, že má na sebe uniformu z Hooters.

Môže byť tento deň ešte čudnejší? Sedím na celom svojom majetku, moknem a rozkazuje mi drzá čašníčka z Hooters.

Ešte vždy jej hľadím na tričko, keď ma chytí za ruku a s námahou ma vytiahne na nohy. „Ridge povedal, že prídeš. Musím bežať do práce. Pod' so mnou, ukážem ti byt.“ Schmatne môj kufor, vytiahne rúčku a strčí mi ju do rúk. Sama chytí druhý a beží k domu. Nasledujem ju, i keď iba preto, lebo mi vzala kufor a chcem ho späť.

Vystupuje po schodoch a ponad plece na mňa zakričí: „Neviem, ako dlho tu plánuješ zostať, no mám len jedno pravidlo. Nech ti ani nenapadne ložiť mi do izby.“

Dorazí k bytu a otvorí dvere, ani sa neobzrie, či idem za ňou. Keď vyjdem po schodoch, zastanem pred bytom a zadívam sa na kvetináč s papraďou, ktorá zázračne odoláva teplu. Listy má svieže a zelené, akoby letu ukazovali prostredník. Som na tú rastlinu hrdá a usmejem sa na ňu. Potom sa zamračím, keď si uvedomím, ako jej tú odolnosť závidím.

Pokrútim hlavou, odvrátim zrak a váhavo vkročím do neznámeho bytu. Dispozícia je podobná môjmu bytu, len v tomto sú štyri spálne, po dve na každej strane. Môj a Torin byt má iba dve spálne, no obývačky sú rovnako veľké.

Jediný ďalší viditeľný rozdiel je, že tu nevidím žiadne klamárske kravy s krvavým nosom, ochotné vraziť vám nôž do chrbta. Nevidím ani Torin špinavý riad a bielizeň. Dievča položí môj kufor vedľa dverí, odstúpi a čaká, kým... netuším, čo odo mňa čaká.

Prevráti oči, chytí ma za ruku a ťahá dnu. „Došľaka, čo ti je? Prehltla si si jazyk?“ Začne zatvárať dvere, no zarazí sa, potom sa otočí a vytreští na mňa oči. Zdvihne prst. „Počkaj! Nie si...“ zagúľa očami a udrie sa do čela. „Prepána, ty si hluchá!“

Čože? Čo jej preskočilo? Pokrútim hlavou a chcem jej odpovedať, no preruší ma.

„Bože, Bridgette!“ zamumle si popod nos. Prejde si rukami po tvári a zastoná, vôbec si nevšima, že krútim hlavou. „Niekedy si pekne necitlivá mrcha!“

Páni! Toto dievča má vážne problémy s medziľudskou komunikáciou. Naozaj je to poriadna mrcha, aj keď sa ňou snaží nebyť. Teraz si myslí, že som hluchá. Ani neviem, ako na to zareagovať. Pokrúti hlavou, akoby sklamala samu seba, a potom mi pozrie rovno do očí.

„MUSÍM... ÍŠŤ... DO... PRÁCE... HNEĎ... TERAZI!“ kričí a pomaly pritom artikuluje. Vystrúham grimasu a cúvnem, čo by jej malo jasne naznačiť, že jej krik počujem, no ona si to nevšimne. Ukáže na dvere na konci chodby. „RIDGE... JE... VO... SVOJEJ... IZBE!“ Skôr než jej stihnem povedať, že nemusí kričať, vyjde z bytu a zabuchne za sebou dvere.

Netuším, čo si mám o tom myslieť. Ani čo mám robiť. Stojím premočená v neznámom byte a jediný človek, ktorého mám teraz chuť zahlušiť – okrem Huntera a Tori, je v izbe len pár metrov odo mňa. A keď už hovoríme o Ridgeovi, prečo, dopekla, poslal za mnou svoju psychopatickú priateľku z Hooters?! Vytiahnem telefón a začnem mu písať správu, keď vtom sa otvoria dvere do jeho izby.

Vyjde na chodbu s dekou a vankúšom v náručí. Len čo ma zbadá, zalapám po dychu. Dúfam, že to nebolo počuť. Ide len o to, že som ho ešte nevidela zblízka. Musím povedať, že vyzerá ešte lepšie než z opačnej strany dvora.

Asi som ešte nikdy nevidela oči, ktoré dokážu hovoriť. A vlastne ani neviem, čo tým myslím. Akoby mu stačilo vrhnúť na mňa kratučký pohľad svojich tmavých očí a ja by som presne vedela, čo odo mňa potrebuje. Má ich prenikavé a ostré – ó, panebože, zízam naňho!

Nadvihne kútik úst do veľavravného úsmevu, obíde ma a zamieri k pohovke.

Má síce príťažlivú a naoko nevinnú tvár, no najradšej by som naňho nakričala za to, že je obyčajný klamár. Prečo čakal viac ako dva týždne, kým mi to povedal? Mala by som šancu všetko si lepšie naplánovať. Ako sme sa mohli dva týždne rozprávať, pričom mi ani len nenaznačil, že môj priateľ a moja najlepšia kamarátka si to za mojím chrbtom rozdávali?

Ridge hodí deku a vankúš na pohovku.

„Nezostanem tu, Ridge,“ poviem mu, aby nemrhal časom na pohostinnosť. Viem, že ma ľutuje, no takmer ho nepoznám a okrem toho by som sa cítila oveľa príjemnejšie v posteli v hotelovej izbe než na pohovke u cudzích ľudí.

Za hotelové izby však treba platiť.

A momentálne nemám čím.

Peniaze zostali v mojej kabelke v byte na opačnej strane dvora spolu s jedinými dvoma ľuďmi na svete, ktorých už v živote nechcem vidieť.

Pohovka možno predsa len nie je až taký zlý nápad.

Roztiahne pohovku, otočí sa a prezrie si moje premočené oblečenie. Pozriem sa na mláčku, ktorá sa podo mnou vytvára.

„Pardon,“ zamumlem. Vlasý mám prilepené na tvári, tričko mi len tak-tak skrýva výraznú ružovú podprsenku. „Kde je tu kúpeľňa?“

Ukáže hlavou na dvere do kúpeľne.

Otočím sa, rozziipsujem kufor a pohrabem sa v ňom. Ridge sa vráti do svojej izby. Ešteže sa ma nespýtal, čo sa po našom predchádzajúcom rozhovore stalo. Nemám chuť o tom hovoriť.

Vyberiem z kufra legínsy, tielko a kozmetickú tašku a zamierim do kúpeľne. Nepáči sa mi, že tento byt veľmi pripomína ten môj, až na zopár drobných detailov. Je tu rovnaká kúpeľňa prístupná z dvoch susedných izieb. Jedna je, samozrejme, Ridgeova. Kto vie, komu patrí tá druhá izba, no nie som zasa až taká zvedavá, aby som do nej nazrela. Jediným pravidlom tej čašníčky

z Hooters bolo nevstupovať do jej izby a nezdalo sa, že by žartovala.

Zamknem dvere vedúce do obývačky a skontrolujem zámky na dverách do oboch izieb, aby som sa uistila, že sem nikto nevojde. Netuším, či tu okrem Ridgea a čašníčky z Hooters býva aj niekto iný, no nemienim riskovať.

Vyzlečiem si premočené oblečenie a hodím ho do umývadla, aby som nezamokрила podlahu. Pustím sprchu a počkám, kým začne tiecť teplá. Postavím sa pod prúd vody a zavriem oči. Som rada, že už nesedím vonku na daždi. Aj keď ma neteší, kde som sa ocitla.

Nečakala som, že deň svojich dvadsiatych druhých narodenín ukončím sprchovaním a spaním na pohovke v cudzom byte, v ktorom býva chlap, ktorého poznám sotva dva týždne. A to vinou dvoch ľudí, na ktorých mi záležalo a ktorým som najviac dôverovala.

1

Pred dvoma týždňami

SYDNEY

Otvorím balkónové dvere a vyjdem von. Slnko sa už skrylo za susednú budovu a vzduch sa ochladil na ideálnu jesennú teplotu. Ako na povel sa začnú dvorom niesť tóny jeho gitary. Uvelebím sa na ležadle.

Tori som povedala, že si idem robiť úlohy, pretože nechcem priznať, že tá gitara je jediný dôvod, prečo sa každý večer presne o ôsmej utiahnem na balkón.

Už niekoľko týždňov sedáva chalan z náprotivného bytu na balkóne a aspoň hodinu hrá. A ja som každý večer vonku a počúvam ho.

Všimla som si, že nie som jediná. Keď hrá, na balkónoch sa objaví aj zopár ďalších susedov, no nikto nie je taký vytrvalý ako ja. Nerozumiem, ako môže niekto začuť tieto piesne a netúžiť ich počúvať každý deň. Hudba však odjakživa bola mojou vášňou, takže som tónmi, ktoré vyludzuje, uchvátená možno o čosi viac než ostatní. Hrám na klavíri, odkedy si pamätám, a hoci som to nikomu nepovedala, rada skladám hudbu. Pred dvoma rokmi som si dokonca zmenila odbor štúdia na hudobnú výchovu. Chcem sa stať učiteľkou hudby na základnej škole, hoci keby som poslúchla otca, bola by som na práve.

„Priemerný život je mrhanie životom,“ vyhlásil, keď som mu oznámila, že prestupujem na iný odbor.

Priemerný život. Neuráža ma to, skôr sa na tom bavím, pretože otec je očividne najnespokojnejší človek, akého poznám. A to je právnik. Čuduj sa svete.

Chalan dohrá známu pieseň a spustí takú, ktorú som ešte nepočula. Na jeho neoficiálny playlist som si už zvykla, pretože večer čo večer si precvičuje tie isté piesne v rovnakom poradí. Túto konkrétnu skladbu som však ešte nepočula. Opakuje tie isté akordy, akoby ju práve vymýšľal. Páči sa mi, že som pri tom, najmä preto, lebo po niekoľkých akordoch povýšim túto melódiu na svoju novú obľúbenú. Všetky jeho piesne znejú ako originály. Ktovie, či ich aj niekde hrá alebo ich skladá len pre vlastné potešenie.

Predkloním sa na ležadle, opriem si ruky o okraj balkóna a pozorujem ho. Balkón má rovno oproti mne, dosť ďaleko, aby som sa pri pozorovaní necítila čudne, no zároveň dosť blízko, aby som sa naňho radšej nepozerala, keď je Hunter nablízku. Hunterovi by asi nevoňalo, keby zistil, že som sa tak trochu zamilovala do talentu toho chalana.

No poprieť to nemôžem. Jeho talent by si zamiloval každý, kto by ho videl, ako vášnivo hrá. Celý čas má zavreté oči a sústredí sa na každý úder na každú strunu gitary. Najviac sa mi páči, keď sedí s prekríženými nohami a gitaru si o ne opiera. Pritiahne si ju k hrudi a hrá na nej ako na kontrabase, pričom oči má stále zavreté. Pohľad naňho ma tak fascinuje, až zabúdam dýchať a spamätám sa, až keď mi dochádza dych.

A okrem toho je pekný. Aspoň z tejto vzdialenosti. Strapaté svetlohnedé vlasy sa pohybujú s ním a padajú mu do čela zakaždým, keď sa pozrie na gitaru. Je príliš ďaleko, aby som rozoznala farbu jeho očí alebo výrazné črty, no v spojení s vášňou k hudbe takéto detaily nehrajú žiadnu rolu. Vyžaruje z neho úžasné sebavedomie. Odjakživa som obdivovala hudobníkov, ktorí dokážu odfiltrovať všetkých a všetko navôkol a sústredia sa iba na meló-

diu. Odjakživa som túžila vedieť takto zabudnúť na svet a dať sa unášať, no nejde mi to.

Tento chalan to však vie. Je sebavedomý a talentovaný. Hudobníci boli vždy mojou slabosťou, no skôr v predstavách. Sú akoby inej rasy, z ktorej sa zriedka vyklújú dobrí frajeri.

Pozrie sa na mňa, akoby mi čítal myšlienky, a tvár sa mu postupne rozťahne do úsmevu. Dáva sa na mňa, no hrať neprestáva. Očerveniem, a tak radšej spustím ruky, zošit si položím na kolená a nazriem doň. Je mi trápne, že ma prichytil, ako ho pozorujem. Niežeby som robila niečo zlé, len je čudné, že vie, že ho sledujem. Znova zdvihnem zrak a on sa na mňa stále díva, no už sa neusmieva. Z jeho pohľadu sa mi zrýchli tep, preto sa odvrátim a sústredím sa na zošit.

Si sa vyznamenala, Sydney!

„Tu je moje dievča,“ ozve sa za mnou upokojujúci hlas. Zakloním hlavu a zdvihnem zrak. Na balkón prichádza Hunter. Snažím sa skryť údiv, že ho vidím, mala som predsa vedieť, že príde.

Pre prípad, že by ma gitarista stále pozoroval, sa tvárim, že ma Hunterov bozk na privítanie teší. Takto aspoň nevyzerám ako stalkerka, ale ako niekto, kto iba relaxuje na balkóne. Chytím Huntera za zátylok, keď sa nado mňa zozadu skloní a pobožká ma.

„Posuň sa,“ povie mi a zatlačí mi na plecía. Vyhoviem mu a posuniem sa na ležadle dopredu. Prehodí cezeň nohu a spustí sa za mňa. Pritiahne si ma k hrudi a zozadu ma objíme.

Keď tóny gitary náhle ustanú, oči ma zradia a samy mi zaletia na opačnú stranu dvora. Gitarista na nás uprene hľadá a potom vojde do bytu. Tvári sa zvláštne. Takmer nahnevane.

„Ako bolo v škole?“ spýta sa ma Hunter.

„Nuda, nestojí to za reč. Ako bolo v práci?“

„Zaujímavo,“ odvetí a odhrnie mi vlasy z krku. Pritlačí mi pery na krk a bozkáva ma až po kľúčnu kosť.

„Čo bolo také zaujímavé?“

Zovrie ma pevnejšie, potom si položí bradu na moje plece, oprie sa o ležadlo a stiahne ma so sebou. „Cez obed som zažil malý horor,“ rozhovorí sa. „Šiel som s kolegom do jednej talianskej reštaurácie. Jedli sme na terase a práve som sa čašníka spýtal, aký dezert by mi odporučil, keď sa spoza rohu vynorilo policajné auto. Zastavilo priamo pred reštauráciou a vyskočili z neho dvaja policajti s namierenými zbraňami. Začali na nás kričať, čašík nato iba zaklial a pomaly zdvihol ruky. Policajti preskočili zábradlie terasy, vrhli sa naňho, zvalili ho na zem a spútali priamo pred našimi očami. Prečítali mu jeho práva, postavili ho a odviedli k policajnému autu. Čašík sa na mňa ešte pozrel a zakričal: ‚Tiramisu je dnes skvelé!‘ Potom ho strčili do auta a odfrčali.“

Zakloním hlavu a pozriem sa naňho. „To vážne? Toto sa fakt stalo?“

So smiechom prikývne. „Prisahám, Syd. Bolo to šialené.“

„A čo to tiramisu? Ochutnal si ho?“

„Jasné. Lepšie tiramisu som v živote nejedol.“ Pobožká ma na líce a postrčí ma dopredu. „Keď už hovoríme o jedle, umieram od hladu.“ Vstane a podáva mi ruku. „Uvarila si dnes večer niečo?“

Chytím ho za ruku a dovolím mu, aby ma vytiahol na nohy. „Mali sme len šalát, môžem ho urobiť aj tebe.“

Vnútri si Hunter sadne na gauč vedľa Tori. Tá má na kolenách otvorenú učebnicu a pozornosť venuje domácim úlohám a televízii zároveň. Vyberiem nádoby z chladničky a pustím sa do prípravy šalátu. Cítim sa trochu previnilo, lebo som zabudla, že dnešný večer je jeden z tých, keď sem chodievala. Keď viem, že tu bude, zvyčajne niečo uvarím.

Chodíme spolu už takmer dva roky. Spoznali sme sa, keď som bola druháčka na vysokej a on mal pred štátnicami. S Tori sa poznali už roky. Keď sa nasťahovala ku mne do internátu

a spriatelili sme sa, presviedčala ma, aby som sa s ním zoznámila. Vraj si padneme do oka a nemýlila sa. Oficiálne sme sa dali dokopy už po dvoch rande a odvtedy je to úžasné.

Pravdaže, máme lepšie aj horšie chvíľky, najmä odkedy sa presťahoval a cesta sem mu trvá viac než hodinu. Keď minulý semester získal prácu v účtovníckej firme, navrhol mi, aby som sa k nemu nasťahovala. Odmietla som to so slovami, že chcem dokončiť aspoň bakalára, než sa podujmem na taký veľký krok. No aby som bola úprimná, mám z toho obavy.

Nasťahovať sa k nemu je pre mňa priveľmi definitívne, akoby som si tým pečatila osud. Viem, že len čo urobíme tento krok, ďalším bude manželstvo a potom by som už nikdy nemala šancu žiť sama. Vždy som bývala s niekým, a kým si nebudem môcť dovoliť vlastný byt, zostanem s Tori. Hunterovi som to ešte nepovedala, no naozaj túžim bývať sama aspoň rok. Je to moje predsavzatie, ktoré si chcem pred svadbou splniť. Dvadsaťdva rokov budem mať až o pár týždňov, takže sa nikam neponáhľam.

Prinesiem Hunterovi jedlo do obývačky.

„Na čo to pozeráš?“ spýta sa Hunter Tori. „Tie ženské sa len ohováraajú a zmietajú všetko zo stola.“

„Presne preto to pozerám,“ dôvodí Tori bez toho, aby odtrhla zrak od televízora.

Hunter na mňa žmurkne, vezme si odo mňa tanier a vyloží si nohy na konferenčný stolík. „Ďakujem, zlatko.“ Otočí sa k televízoru a pustí sa do jedla. „Donesieš mi aj pivo?“

Prikývnem a vrátim sa do kuchyne. Otvorím chladničku a pozriem sa na poličku, kde vždy býva jeho pivo. Hľadím na „jeho“ poličku a myslím na to, že takto sa to asi začína. Najprv polička v chladničke. Potom zubná kefka v kúpeľni, zásuvka v mojej komode a napokon bude mať medzi mojimi vecami toľko svojich, že už nebude možné, aby som bola niekedy sama.

Pošúcham si ramená a odháňam náhly nepríjemný pocit. Akoby som sa dívala na svoju budúcnosť, akoby sa mi odvíjala rovno pred očami. Nie som si istá, či práve toto chcem.

Som na to pripravená?

Som pripravená na to, aby bol tento chalan tým, komu každý večer po práci naservírujem večeru?

Som pripravená na takýto nezáživný život s ním? Na život, v ktorom budem celý deň učiť a on bude robiť ľuďom dane, a potom prideme domov, ja navarím večeru a „donesiem mu pivo“, zatiaľ čo on si vyloží nohy na stôl a bude ma volať zlatko, potom si pôjdeme ľahnúť a pomilujeme sa, radšej už o deviatej večer, aby sme na druhý deň boli čerství, aby sme ráno načas vstali, obliekli sa, šli do práce a potom všetko odznova?

„Zem volá Sydney,“ prihovára sa mi Hunter a dvakrát luskne prstami. „A to pivko? Prosím, zlatko!“

Rýchlo mu podám pivo a idem rovno do kúpeľne. Pustím sprchu, no nevstúpim do nej. Namiesto toho zamknem dvere a klesnem na zem.

Máme fajn vzťah. Je ku mne dobrý a viem, že ma miluje. Len nechápem, prečo vždy, keď premýšľam o našej spoločnej budúcnosti, nie som vôbec nadšená.

RIDGE

Maggie sa ku mne skloní a pobožká ma na čelo. „Už musím ísť.“ Ležím na chrbte s hlavou a plecami čiastočne opretými o čelo postele. Sedí mi obkročmo na kolenách a lútostivo sa na mňa pozerá. Nemám veľkú radosť z toho, že teraz bývame tak ďaleko od seba, ale aspoň je náš spoločný čas oveľa zmysluplnejší. Chytím ju za ruky, aby som ju umlčal, a pritiahnem si ju k sebe v nádeji, že ju presvedčím, aby ešte chvíľu zostala.

Zasmeje sa a pokrúti hlavou. Iba letmo ma pobožká a znova sa odtiahne. Zošmykne sa zo mňa, no ďaleko sa nedostane, lebo sa na ňu vrhnem a pritlačím ju k posteli. Prst namierim na jej hrud'.

„Ty...“ skloním sa k nej a pobožkám ju na špičku nosa. „Musíš tu zostať ešte jednu noc.“

„Nemôžem. Musím ísť do školy.“

Chytím ju za zápästia, zdvihnem jej ruky nad hlavu a prisajem sa jej na pery. Viem, že tu nezostane. Nikdy nevymeškala ani jeden vyučovací deň, iba ak bola veľmi chorá a nebola schopná ani sa pohnúť. Trochu si želim, aby jej bolo práve teraz zle, aby musela zostať so mnou v posteli.

Pustím jej zápästia, jemne jej prejdem dlaňami po rukách a chytím jej tvár. Naposledy ju pobožkám a nechotne sa od nej odtiahnem. „Tak choď. A buď opatrná. Daj mi vedieť, keď prídeš domov.“

Prikývne a vstane z postele. Natiahne sa ponad mňa po tričko a navlečie si ho cez hlavu na seba. Pozorujem ju, ako prechádza po izbe a chvatne zbiera svoje veci.

Po piatich rokoch randenia by väčšina párov už spolu bývala. Ibaže partnerky väčšiny mužov nie sú ako Maggie. Je taká nezávislá, až ma to trochu desí. No vzhľadom na jej život je to pochopiteľné. Odkedy ju poznám, opatruje starého otca. V čase, keď dospievala, mu pomáhala starať sa o babičku, ktorá zomrela, keď mala Maggie šesťnásť rokov. Teraz je jej starý otec v domove dôchodcov a ona má konečne šancu žiť sama a dokončiť školu, a hoci by som bol najradšej, keby bývala so mnou, viem, aká je táto stáž pre ňu dôležitá. To znamená, že ešte budúci rok to budem musieť nejako vydržať, kým bude ona v San Antoniu a ja tu v Austine. Nech sa prepadnem, ak sa niekedy odsťahujem z Austinu, a ešte k tomu do San Antonia!

Pravdaže, jedine, ak by ma o to požiadala.

„Povedz bratovi, že mu želám veľa šťastia.“ Stojí vo dverách spálne, vychystaná na odchod. „A už sa toľko netráp, Ridge. Aj hudobníci mávajú tvorivé krízy, tak ako spisovatelia. Ale raz ťa múza určite kopne. Lúbim ťa.“

„Aj ja teba.“

Usmeje sa a vycúva zo spálne. Zastonám, pretože viem, že sa len snaží byť pozitívna. Stresuje ma, že som sa zasekol a nie a nie písať. Neviem, či preto, lebo Brennan má teraz s týmito piesňami kopu roboty, alebo preto, lebo som vyčerpaný, no slová jednoducho neprichádzajú. Bez textu, o ktorom som presvedčený, že je dobrý, je ťažké byť spokojný s hudbou.

Zavibruje mi telefón. Píše Brennan. Zaraz sa cítim ešte horšie.

Brennan: Prešlo niekoľko týždňov. Prosím, povedz mi, že už niečo máš.